

Song Kiệt Hay Song Mã?

Vào đầu giờ Tý, xuất phát từ lâu đài Hồng Sa Thiên Vân Các, một đoàn xa mã nối đuôi nhau nhằm hướng nam trực chỉ. Dẫn đầu là một chàng trai phương phi tuấn kiệt, cười con tuấn mã vạm vỡ oai phong, đầu chít khăn tang, lưng mang trường kiếm, mình vận trường y mười phần đỉnh đạc. Nhìn kỹ, chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân. Kế sau lưng chàng, tên thuộc hạ tráng kiện một tay cầm cương giục ngựa, một tay cầm đại kỳ thêu bốn chữ “Hồng Sa Tiên Nương” phát phơ theo gió. Bọn kỵ mã có đến hàng trăm tên tiền hậu tả hữu, gương giáo sáng lòa bảo vệ cho bốn chiếc mã xa.

Họ đi qua các trạm hoặc những nơi đồn trú của quân binh Đại Mông một cách dễ dàng. Danh tiếng của Hồng Sa Tiên Nương không chỉ bọn quan quân tướng sĩ Mông triều, mà cả đến bọn cao thủ thuộc hạ Tứ Hải Đại Mông bang phải kiêng vì nể sợ. Bởi thế, muốn tránh đi những rắc rối không đáng kể, Thành Nhân bàn với bào muội nên phô trương thanh thế để ra khỏi vùng cương tỏa này được chóng vánh hơn. Nhất nhất mọi việc Phương Dung đều vâng theo ý của đại huynh nàng.

Trước lúc lên đường, Lý phu nhân bảo với Thành Nhân:

– Thành Nhân con! Ta xem con nội lực còn yếu vậy nên ngồi xe cho đỡ vất vả hơn.

Chàng lễ phép nói:

– Thưa mẹ! Xin mẹ hãy yên tâm! Con muốn cưỡi ngựa cho thư giãn gân cốt! Nhân cuộc hành trình diệu vợi, âu cũng nên luyện lại các cơ bắp, thâu nạp chân nguyên lấy lại nội lực sung mãn là điều cần thiết lắm mẹ ạ!

Phụng Liên Thăng Tiên cô cũng đồng ý với chàng:

– Thành nhi nói đúng đấy tẩu tẩu ạ! Cứ để cho nó luyện tập thân thể mới mong trở lại tráng kiện như xưa. Dọc đường lúc nào rảnh rỗi tiểu muội cùng với Phương Dung sẽ thay phiên nhau tiếp truyền thêm chân lực cho nó. Tội nghiệp! Bị hành hạ suốt mấy năm trời, sau khi bị lão đại ma đầu hút cạn chân nguyên, thì làm sao trong một sớm một chiều phục hồi công lực được!

Lý phu nhân gật đầu thuận ý.

Trong đoàn xa mã trở về phương nam có một chiếc xe đặc biệt dùng để chở linh cữu vị đệ nhất Tứ Lão Vương Gia của môn phái Mã Yên Sơn. Tuân theo lời trời trăng lần cuối của lão Đại, Thành Nhân quyết định đưa di hài của lão Đại về lại quê hương. Phương Dung đã dùng các chất hương liệu quý hiếm để liệm thi thể lão, giữ cho lâu dài. Chiếc quan tài chứa xác lão được chèn thật kỹ, và dành riêng một chiếc xe phủ đầy nhung lụa màu đỏ rực...

Ngày đi đêm nghỉ, qua hết cả tuần trăng đoàn người xe ngựa mới ra khỏi vùng cương tỏa của bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang...

Bấy giờ đoàn người vừa đến một vùng núi non hoa gấm. Chim hót suốt đàn, ong vờn bướm lượn, gió thoảng hoa cười, nước chảy mây trôi. Những sắc hoa tươi nổi lên trên bao màu lá, bao sắc đá như khiêm tốn nhường cho ánh bạc của suối ngàn lấp lánh, lung linh...

Cảnh non thanh thủy tú càng rực rỡ hơn khi in trên nền trời xanh lơ thăm thẳm, vắt ngang vài sợi mây hồng, phớt sơ ánh chiều nhàn nhạt. Ôi! Thật là một thắng cảnh tuyệt vời.

Đối với Thành Nhân, được trùng phùng cùng thân mẫu, nghĩa mẫu, bào muội, đó là niềm hoan hỉ, tuy có mất mát đau buồn, lão Đại đã vĩnh biệt chàng và mọi người để về thế giới bên kia. Chắc có lẽ lão Đại cũng đã yên phận rồi. Ví như lão là một chiếc lá vàng rơi xuống đất và phải mục đi làm chất bón tạo thành nhựa sống để nuôi tiếp những chồi non, thế thì lão Đại có thác đi cũng đã mang theo một ý nghĩa cao cả vô cùng vậy.

Lòng vui cảnh đẹp. Đến nơi đây, Thành Nhân cảm thấy như chàng được gột rửa bao nỗi ưu tư, phiền muộn chất chứa bấy lâu. Cảnh vật nên thơ làm chùng mấy sợi tơ lòng của chàng hiệp khách. Tâm hồn chàng phơi phới lâng lâng. Chàng ước mơ đến bao giờ hoàn thành những sứ mạng trên đời, mọi trách nhiệm đều chu toàn viên mãn, chàng sẽ hòa mình vào cảnh vật thiên nhiên để nghe từng tiếng chim hót vang thánh thót, ngắm từng cánh hoa buổi sáng vừa hé nở nụ cười lấp lánh giọt sương mai. Chàng sẽ lắng tai nghe bên thác suối reo, có cả tiếng gió lao xao len qua kẽ lá thì thầm hát mãi tình khúc thời gian trường cửu vĩnh hằng.

Đang say sưa thả hồn vào cảnh đẹp, chợt Thành Nhân giật mình, ghìm cương ngựa. Con tuấn mã dựng ngược hai vó trước, cất lên một tràng tiếng hí. Cách đầu ngựa của chàng chừng năm trượng, xảy có hai bóng người từ trên sườn núi phóng vút xuống. Bốn mũi hài kia chưa chạm đất, chàng đã nghe hai giọng cười giòn giã vang lên. Chuỗi cười vừa dứt, trước mặt chàng cũng vừa xuất hiện hai gã đại hán tuổi trạc tam tuần, hai tên đều vận võ phục màu vàng, mặt mày hung dữ, mỗi đứa cầm một thanh đại phủ sáng lòe ánh thép. Chúng xoạc chân khuỳnh tay, giơ búa án ngữ giữa đường, cùng hét lớn:

– Gã công tử kia! Muốn đưa gia quyến người qua khỏi vùng Nhị Thập Hùng Sơn này thì phải mau mau nộp tiền mãi lộ!

Thành Nhân điềm tĩnh hỏi:

– Chúa trại của các người danh tính là gì? Hùng cứ ở vùng núi non này được mấy năm rồi vậy?

Một tên trong bọn đáp:

– Chúa trại của bọn ta là Quách Đại Sơn Vương danh trấn bốn bể, chiếm giữ

mười hai ngọn núi gấu này hơn bảy năm qua. Nhà người đã nghe danh chấn giang hồ nhị vị Đại Sơn Vương chính là Giang Tây Song... Kiệt hay chưa?

Nghe hẳn hỏi vậy, Thành Nhân nhú mày, lẩm bẩm:

– Lạ này, ta biết vùng này chỉ có anh em lão già họ Quách với biệt hiệu là Song Ma thôi, cớ sao bây giờ cũng anh em nhà họ Quách lại có biệt hiệu là Giang Tây Song Kiệt? Chả lẽ...? À! Mà tự xưng là song kiệt rồi tại sao không làm việc nghĩa mà lại đi đón đường cướp của cho ô uế thanh danh?

Vừa nghe xong câu hỏi xách mé của chàng, tên kia cả giận hua búa thét:

– Tiểu tử chớ hỏi lời thôi! Song kiệt hay song ma gì người muốn hiểu sao cũng được, hãy mau nộp tiền mãi lộ cho bọn ta gấp! Bằng như nghịch ý thì Song Đại Thần Phủ này chẳng chừa một mạng trong bầu đoàn thể tử của người đâu.

Thành Nhân giật cương ngựa qua mé hữu, giả vờ ướm hỏi:

– Được! Các người định buộc ta nộp bao nhiêu?

Tên cướp đồng dục nói:

– Một nghìn lượng vàng ròng!

Tên kia đưa mắt nhìn đoàn xa mã phía sau chàng xua tay gạt phất:

– Không được, không được! Trông hẳn giàu lắm! Chúng ta phải nhận đủ mười muôn mới được!

Nghe hẳn bàu vậy, tên nọ khựng lại giây lát rồi gạt đầu lia lia:

– Đúng vậy, đúng vậy? Mười muôn, mười muôn không bớt một!

Lúc bấy giờ, tên thủ hạ cầm cờ theo sau Thành Nhân, khi ra khỏi vùng cương tỏa của bọn tà bang, gã được lệnh chàng xếp cờ lệnh của Hồng Sa Tiên Vương. Đến khi chạm mặt bọn thảo khấu, gã quay lại điều động bọn kỵ mã một nửa ở lại bảo vệ mấy chiếc xe, còn một nửa giục ngựa tới trước bao vây hai tên vận hoàng y vào giữa. Một trong hai tên cướp đưa tù và lên miệng thổi vang mấy tiếng. Lập tức, khắp chung quanh từ hang hốc, bụi bờ, lùm cây kẽ lá xuất hiện rần rần có đến hàng trăm tên lâu la gươm giáo tuốt trần lăm lăm xông đến bao vây một vòng thật rộng.

Trong khi hai bên chuẩn bị giáp chiến, bỗng Thành Nhân nghe giọng nói của Lý phu nhân thốt to lên rằng:

– Khoan đã! Để tránh đổ máu, ta sẵn sàng nộp mười muôn cho các người!

Một trong hai tên áo vàng cất lên tràng cười ngạo nghễ:

– Ha ha ha! Thế là bà phu nhân biết điều đó!

Thành Nhân trầm giọng thốt:

– Ta cũng vì tuân phục hiền mẫu của ta, chấp thuận nộp cho các người bao nhiêu cũng được. Song cho ta được hỏi một câu...

– Được, được! Công tử cứ việc hỏi, miễn là nộp đủ mười muôn vàng ròng.

Thành Nhân quay sang bọn thủ hạ nói:

– Gia nhân đâu! Mau mang vàng ra nộp mãi lộ!

Trong lúc bọn gia nhân lục tục lôi vàng bạc châu báu từ trên xe xuống, chàng hỏi hai tên áo vàng:

– Chẳng hay nhị vị đại sơn vương của các hạ, một người có phải là Quách Đại, trước kia vốn là bang chúa Quần Anh Bang, còn bào đệ của ông ta là Quách Nhị biệt hiệu là Song Câu Truy Thủ, xưa đã từng làm chưởng lệnh Giang Tây Bảo Tiêu Cục chẳng?

Cả hai tên trở một ngạc nhiên:

– Ồ! Thế ra công tử đã từng quen biết với nhị vị đại sơn vương của chúng tôi ư?

Thành Nhân nhủ thầm: “Hừ! quen biết... Hai lão ma đầu ấy chính là kẻ thù không đội trời chung của ta đó. Nhân đây, bằng bất cứ giá nào ta cũng phải triệt hạ hai lão ma này mới được. Một là để trả mối hận mười hai năm trước. Hai là tiêu diệt đôi ác ma, tránh cho thiên hạ được một mối hiểm họa, âu đó là điều cần thiết chẳng đáng làm lấm ư!”. Trong lòng thì nghĩ vậy, song ngoài mặt vẫn tự nhiên, chàng nói:

– Không những chỉ quen biết mà còn... thân tình với nhị vị Quách tiên sinh nữa đấy!

– Ồ! Thật là vinh dự!

– Nói vậy xin công tử vui lòng cho biết cao danh quý tính để bọn du mục chúng tôi chạy về sơn trại báo lên nhị vị đại sơn vương đặng người chỉ giáo. Biết đâu vì tình cảm với nhị vị, đã miễn cho phần mãi lộ mà còn tiếp rước thù tạc công tử nữa, chẳng hay lấm ư!

Nghe hai tên cướp nói vậy, Thành Nhân trầm ngâm một lúc khá lâu. Sau khi tính toán thiệt hơn, chàng bèn nảy ra một kế, bèn nói với chúng bằng giọng thân tình:

– Xin các hạ chớ nên vội vàng. Tại hạ muốn dành sự bất ngờ thú vị cho Quách đại sơn vương một chuyến! Các hạ cứ nhận lấy vàng bạc. Tại hạ còn mang thêm quà lên sơn trại để làm lễ tái kiến nhị vị đại sơn vương nữa mà!

Nói rồi, chàng giả cách vui vẻ quay ngựa đến cuối đoàn xe. Phương Dung đang ngồi trong chiếc xe ngựa sau cùng, thấy bào huynh đến gần bèn thốt:

– Thưa đại huynh! Chẳng hay đại huynh quen biết thế nào với bọn cường sơn thảo khấu này mà ra chiêu thân mật vậy?

Thành Nhân xuyt khẽ, nói đủ để một mình nàng nghe:

– Không phải thế đâu! Bào muội nghe ngu huynh nói chuyện này quan trọng lắm!

Nói đoạn chàng khẽ rí tai Phương Dung một hồi. Nàng ngồi trong xe, rèm buông tứ phía, cho nên ở ngoài không ai nhận ra sắc diện của nàng thay đổi mấy bận. Khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, nàng cũng khẽ nói với bào huynh:

– Tiểu muội cũng đã từng nghe qua danh tiếng của Giang Tây Song Ma. Hai lão này, ngoài trình độ võ công ít người sánh kịp lại còn tinh thông được món trận đồ quái dị của “Hỏa Long Trường Túc” là lão quái nhân ở xứ Tây Vực. Hiện nay, tuy công lực của hiền huynh đang phục hồi trở lại, song không phải là đối thủ của hai lão đại ma đầu ấy đâu! Tiểu muội sẽ ra tay hỗ trợ cho hiền huynh mới mong trả được mối thâm cừ mười hai năm về trước nơi vùng nội phủ bộ lạc Thổ Thần Thông!

Thành Nhân cũng tự lượng sức mình và thấy bào muội nói thật chí lý. Chàng bèn gạt phắt nỗi tủi buồn mà chỉ mong rửa mối thù kia. Phương Dung bàn thêm kế hoạch đột nhập lên sơn trại kẻ thù. Sau khi hai anh em thống nhất về mọi sự xếp đặt, trong lúc bào muội bước ra khỏi xe đến chiếc xe đầu để trao đổi tiếp với thân mẫu và nghĩa mẫu, thì chàng thông dong cho ngựa đến bên hai gã áo vàng cười bảo:

– Tại hạ định như thế này. Nhị vị đầu mục cho thân quyến tại hạ qua trạm đi trước còn bản thân tại hạ sẽ cùng vài người nhà ghé lên sơn trại ra mắt vấn an nhị vị đại sơn vương, ý nhị vị đầu mục nghĩ thế nào?

Hai gã đầu mục thấy chàng có vẻ sốt sắng như vậy, bèn trao đổi với nhau. Một gã đưa gia quyến chàng qua khỏi các chốt, các trạm thuộc phạm vi Thập Nhị Hùng sơn trại. Mọi việc bàn luận xong xuôi, hai tên đầu mục thét bọn lâu la rút êm.

Lại nói qua Lý phu nhân, nghe Phương Dung thầm thì to nhỏ, liền tỏ ra hồi hộp trong lòng. Phu nhân nắm lấy tay con gái, run giọng thốt khẽ:

– Hai con định liều mình như vậy, quả thật mẹ chẳng an tâm chút nào? Nếu lỡ ra hai con có mệnh hệ gì, mẹ đây biết tính làm sao?

Phụng Liên Thăng Tiên cô trấn an Lý phu nhân:

– Xin hiền tẩu chớ khá lo âu! Đó là việc ân cừ, làm bậc trượng phu phải chu toàn trách nhiệm, dầu thác cũng cam lòng! Anh em nó đã quyết, ta chớ cản ngăn. Vả lại, tiểu muội sẽ quay lại mà phò trợ cho chúng nó sau khi đưa hiền tẩu đến khu vực an toàn!

Rồi quay sang Phương Dung, Phụng Liên Thăng Tiên cô động viên:

– Dung nhi phải hết lòng bảo vệ bào huynh của con nhé. Mọi việc ta trông cậy vào sự đảm lược của con đó. Việc này rất nguy hiểm bởi vì hai lão ma đầu ấy vô cùng lợi hại chứ chẳng phải tầm thường. Song ta tin Dung nhi có đủ bản lĩnh cự lại hai lão cáo già ấy. Dũng cảm và can trọng là các yếu tố căn bản để chiến thắng con ạ!

Phương Dung bái tạ lui ra. Chừng một giờ sau, Thành Nhân sai mấy tên gia đình đội bốn mâm trân châu mã não theo một gã áo vàng cùng vài mươi lâu la của hắn lên ngọn Đại Hùng Sơn. Dọc đường, Phương Dung kín đáo dặn bào huynh của nàng:

– Đại huynh à! Mọi việc xin hiền huynh hãy để cho tiểu muội đối phó. Nhất là hai lão ma đầu trại chủ cường sơn. Hiền huynh cứ bảo bọc lấy thân, chớ để cho bọn đầu mục lâu la xúc phạm.

Thành Nhân đang sóng ngựa song hành, nghe nàng bảo vậy bèn cau mày nói:

– Hiền muội ôi! Ngu huynh đã nguyện thề với vong linh nghĩa song thân rằng, một khi gặp được kẻ thù thì chính ngu huynh sẽ thân hành ra tay rửa hận. Tuy không phải là đối thủ của hai lão ma đầu, ngu huynh sẽ quyết liều mạng với chúng một phen. Nhưng bọn tay chân của hai lão đông như kiến cỏ. Anh em ta không dùng kế không xong.

Phương Dung khẽ gật đầu:

– Đúng vậy! Đánh rắn phải đánh đập đầu!

Gã đầu mục vận áo vàng dong ngựa đi trước, bất ngờ quay đầu lại nhìn thấy hai người đang lấp bắp đôi môi bàn điều chi không rõ lời. Hắn biết ngay hai vị khách trẻ tuổi đang mưu tính việc gì có vẻ bí mật lắm. Trong bụng sinh nghi, song ngoài mặt gã vẫn làm ra cách vô tình không biết, gã cứ đưa hai người qua khỏi cổng sơn trại. Thành Nhân và Phương Dung được mời vào một ngôi xá trạch kang trang sạch sẽ để chờ. Gã đầu mục dẫn mấy tên tráng đinh đội những mâm bảo vật tiến vào gian đại sảnh. Để cho bọn tráng đinh quỳ giữa căn phòng rộng, hắn rảo chân vào gian nội điện. lát sau, một hồi khánh nhạc lạnh lớt vang lên, vừa dứt, xảy có hai người vận hoàng bào uy nghi bệ vệ tiến ra. Một người trạc tuổi thất tuần da dẻ hồng hào, râu năm chòm quắc thước, đi đứng khoan thai trông tựa như tiên trưởng giáng trần. Còn người kia thì trẻ hơn, song hình dung cũng không kém phần đạo mạo. Ai có ngờ rằng đây chính là cặp ma đầu lừng lẫy giang hồ, thủ đoạn khôn lường, tâm địa xảo quyết, hiếu sát đa dâm, tham vọng điên cuồng, mặt người dạ thú! Khi hai lão nghe gã đầu mục vào trình báo, bèn ung dung thả bước ra. Lão Quách Đại truyền đặt những chiếc mâm bảo vật lên hàng mộc đôn phía trước. Bọn gia đình nghiêm chỉnh tuân hành. Chợt thấy tay áo rộng của lão rung nhẹ. Bọn gia đình bị bất ngờ đứng ngơ ngác, còn đang kinh ngạc thì một giọng tựa chuông đồng lạnh lạnh cất lên:

– Nếu các người nói thật, bản đại vương sẽ tha chết ngay! Nhị vị chủ nhân của các người là ai? Thuộc môn phái nào? Định lên sơn trại ta với mục đích gì?

Lời nói uy nghiêm của lão chẳng khác chi lời phán hỏi của Diêm vương từ nơi địa ngục a tỳ. Thanh âm tuy không lớn lắm, song nghe vang vang đến chấn động màng nhĩ. Cả bọn tráng đinh gồm tám đứa khiếp đảm thần hồn. Chúng chỉ ú ớ không thể thốt nên lời vì khắp châu thân đều bị điềm huyết. Lão Quách Đại búng nhẹ ngón tay, bỗng thấy tên gia đình đang đứng ở đầu hàng vội vàng quỳ mọp xuống thưa:

– Bẩm lão đại vương? Vị nữ chủ nhân của tiểu tốt là Hồng Sa Tiên Nương cai quản Hồng Sa Thiên Vân Các! Người chính là đệ tử yêu của vị minh chủ võ lâm Hồn Thế Tà Thần, đồng thời có vị trí then chốt trong Tứ Hải Đại Mông bang. Hôm nay nhân tiện ngang qua vùng này lại nghe nói là chỗ quen biết thân tình với nhị vị đại vương nên ghé lên sơn trại để vấn an chúc thọ đó!

Nghe đến lời cuối cùng của gã, lão Quách Đại cười nhạt một tiếng, phất nhẹ tay

áo. Gã tráng đinh rũ xuống một đồng, hết cục cựa. Lão lại dùng thu pháp cách không giải huyết cho tên thứ nhì đang đứng kế bên. Gã này cũng nói những lời như gã trước, rồi cùng chung số phận. Gã thứ ba, thứ tư... rồi đến gã cuối cùng. Hấn liếc nhìn bảy người bạn của mình đã biến thành những cái xác không hồn, mặt không còn một chút máu. Hấn run rẩy ngó lên hai vị tử thần, kinh hoàng chờ một cái phát tay. Lão Quách Đại nhếch mép:

– Người thấy đó! Bảy đứa bạn của người đều đối trá nên ta giữ sổ ngay! Bây giờ chỉ còn có một mình người là đứa cuối cùng, muốn theo chúng nó thì cứ nói y như vậy. Ta chẳng hẹp hòi mà đưa cả bọn các người về châu Diêm chúa liền khi!

Tên tráng đinh cuối cùng run lên cầm cập, hấn lấp bắp đôi môi:

– Bẩm... bẩm... lão... lão đại vương! Máy người bạn của... con nói... nói thật! Nếu... nếu đại vương xuống... xuống tay, con cũng đành cam chịu, chứ không dám nói thêm.

Lão Quách Đại định vung tay, song bàn tay của lão Quách Nhị đã kịp thời cản lại. Song Câu Truy Thủ hát hàm bảo gã đầu mục áo vàng:

– Người hãy mang hấn ra sau hậu điện dùng cực hình tra tấn thử xem. Có gì báo lại cho ta nhé!

Tên đầu mục vâng dạ, thộp cổ gã tráng đinh xách bổng lên, quay gót đi liền. Ngồi nơi trà phòng của ngôi xá trạch, anh em Ngô Thành Nhân sốt ruột chẳng biết hai gã ma đầu làm gì nơi nội điện mà chưa chịu ra tiếp khách. Xảy thấy mấy tên lâu la gươm giáo tuốt trần hùng hổ rước hai vị lão nhân đường đường oai phong lẫm liệt từ tiền sảnh đi ra. Nhìn thấy từ xa, Phương Dung buột miệng thốt nên thành lời:

– Ôi chao! Trông hai lão đạo mạo uy nghi, hình dong quắc thước! Ai ngờ rằng trong lòng lại ẩn chứa thủ đoạn độc ác khôn lường!

Thành Nhân bèn nháy mắt bảo bào muội im ngay. Hai anh em sửa lại áo xống rồi bước ra ngưỡng cửa giả cách khom mình thi lễ đón chào. Phương Dung mau mắn cất giọng oanh vàng:

– Hồng Sa Tiên Nương, chủ nhân Hồng Sa Thiên Vân Các, nay có dịp vân du ngang qua Thập Nhị Hùng Sơn, nghe danh nhị vị đại sơn vương nên mạo muội tiến dâng lễ vật ra mắt vấn an tiên trưởng.

Vừa nghe xong những lời khách sáo của nàng, lão Quách Đại vuốt chòm râu điểm bạc, cất giọng sang sảng mà rằng:

– Ha ha! Vạn hạnh! Vạn hạnh! Lão phu vốn thăm tôn phục vị minh chủ võ lâm Hồn Thế Tà Thần, những mong hầu hạ dưới trướng để được người sai bảo, chỉ giáo mọi điều. Mấy năm gần đây có vinh dự được nghe danh Hồng Sa Tiên Nương vốn có trình độ võ công siêu quần bạt chúng, đạt đến mức vi diệu về bí pháp “Vô Cực khí công”. Thế mà nay hiện diện trước mặt lão phu lại là một trang tuyệt thế giai nhân sắc nước hương trời, tuổi đời chưa đến đôi mươi! Ha ha ha ha! Thật là một sự hi hữu!

Nói thật, lão phu không dám không tin, song cũng mong tiên nương vui lòng chứng tỏ cho bọn lão phu đây khẳng định lại chân tướng xem có đúng là Hồng Sa La Sát mà thiên hạ đã từng ca ngợi!

Vừa nghe nhắc đến hỗn danh của mình thừa trước, Phương Dung liền nổi máu... la sát ngay. Nàng cười khẩy lên một tiếng, cất giọng chua ngoa:

– Hừ! Lão Quách muốn bản nương nương bộc lộ chân tướng ư? Hừm! Có khó chi đâu! Nào xin mời lão ra sân cùng bản nương nương phân tài cao thấp. Trong vòng mười hiệp, nếu lão thua thì phải mau mau theo bản nương nương về ra mắt minh chủ võ lâm xin thụ giáo.

– Còn như nếu... cô nương thua?

– Thì xin theo hầu dưới trướng đại vương ngay!

Lão Quách Đại khoái chí bèn ngửa mặt lên trời, cất một tràng cười vang động núi rừng. Cười đã, lão đưa tay ra trước mặt phân bua:

– Xin cô nương hãy giữ lời giao ước nhé!

Phương Dung gằn giọng:

– Nếu lão không tin thì nên làm bản cam kết!

–Ồ! Được, được! Việc này chẳng khó khăn gì. Nào, tả hữu đâu?

Có tiếng dạ ran đáp lại.

– Hãy mang văn phòng tứ bảo...

Phương Dung lẹ miệng xen vào:

– Và một vò rượu quý để đãi Hồng Sa La Sát nghe không?

Bọn lâu la ngó lại lão Quách như chờ đợi.

– Đúng đó!

Lão gật đầu nhếch môi thoáng hiện một nụ cười thâm hiểm.

Sau khi chủ khách an tọa xong, bọn lâu la mang ra nào rượu nào nghiên bút, lão Quách Đại giả vờ quay về phía sau sửa lại vạt áo ngồi cho khỏi vướng, kỳ thực lão đang làm ám hiệu cho Quách Nhị lập tức dùng Mê Hồn đan bỏ vào trong hai chung rượu dành cho Phương Dung và Thành Nhân. Song Câu Truy Thủ Quách Nhị hiểu ý lão huynh bèn làm ngay. Trong khi lão Quách Đại mài mực cùng gia nhân hạ bút thì Quách Nhị đón lấy vò rượu từ tay bọn lâu la rót ra làm bốn bát đầy. Lão thủ sẵn trong móng tay loại mê dược cực mạnh búng khẽ vào hai bát rượu của khách. Song hành động của lão không thoát khỏi đôi mắt tinh anh của Ngô Thành Nhân. Chàng định dùng phép truyền âm mách với bào muội của mình thì Phương Dung đã cười lên khanh khách. Một tay nàng cầm lấy bút lông phê vào bản cam kết, tay kia nhẹ vuốt mái tóc bồng bênh. Xong nàng bưng lấy bát rượu chuyền qua tay hữu, rồi dùng tay tả chồm đến trước mặt Thành Nhân bưng luôn bát rượu của chàng. Nàng vui vẻ nói:

– Trước hết bản nương nương xin đa tạ thịnh tình của nhị vị lão đại sơn vương.

Nhưng để tỏ lòng kính trọng Thập Nhị Hùng Sơn, xin trao đổi hai bát rượu này.

Miệng nói tay làm, thủ pháp của nàng nhanh đến nỗi hai lão ma đầu không kịp phản ứng, Phương Dung cả cười. Mục đích cái cười của nàng là để khóa lấp ngay sự bàng hoàng và ngỡ ngàng trong một thoáng rất nhanh của hai lão ma đầu. Thật là võ quít dày có móng tay nhọn. Hai lão chỉ còn có cách duy nhất là kín đáo móc trong mình ra một hoàn thuốc giải bé xíu kẹp sẵn nơi ngón tay. Đến khi ngửa cổ uống cạn bát độc tửu, cả hai búng tọt vào miệng hoàn linh dược ấy luôn. Nhưng hai lão không ngờ trong hai bát rượu kia ngoài loại Mê Hồn đan mà lão Quách Nhị đã bỏ vào, lại có một loại độc tố khác nữa. Thế mới biết hại nhân, nhân hại lại.

Cũng nên nói sơ qua về tâm lý của Phương Dung. Tuy nàng đúng là dòng máu chính thống của Uyên Ương song hiệp, nhưng lại sống trong một môi trường phóng đảng của lão Cái Thế Ma Đầu nên ít nhiều cũng bị ảnh hưởng các thủ đoạn tàn độc của bọn ác quỷ ma vương. Bởi vậy, cho nên khi được gặp bào huynh, nàng đã hoàn toàn thay đổi bản chất, song le, tính thâm độc vẫn còn tàng ẩn trong người. Nhưng ưu điểm của nàng là biết hướng mũi giáo thâm độc ấy vào bọn cừu nhân, vì thế, chúng ta cũng nên hiểu cho hành động của nàng chẳng phải là hành động của kẻ tiểu nhân ác đức.

Lại nói cả bốn người đều uống cạn những bát rượu đầy. Phương Dung ngấm ngầm ra hiệu cho Thành Nhân hãy cảnh giác đối với Song Câu Truy Thủ Quách Nhị. Sau đó nàng hiên ngang bước ra sân. Lão Quách Đại giữ áo đứng lên định bước theo nàng, chợt lão dừng lại chú ý nhìn sững Thành Nhân một lúc khá lâu. Lão nhú đôi mày bạc trầm giọng hỏi chàng:

– Hình như lão phu đã từng gặp công tử ở đâu nên thấy có vẻ quen quen.

Nghe thế Thành Nhân bèn nhủ thầm trong bụng: “Quen, quen cái gì? Ta chính là Lưu Văn phó vệ úy của người cách đây hơn mười năm trước! Sau này tại Đông Bộ Đầu ta lại được dịp chỉ tên vạch mặt người ra trước chư vị kỳ nhân An Nam Dị Khách và hô hào mấy lão tiền bối ấy đánh cho bọn các người không còn manh giáp. Rất tiếc, ta chưa được ăn gan uống mật người đó. Hừ! Rồi cuối cùng người cũng sẽ nhớ ra thôi”. Tuy nghĩ vậy, song chàng vẫn điềm nhẹ nụ cười, cốt ý làm cho đối phương không đoán ra là quen hay lạ. Lão Quách Đại không còn thời giờ để moi lại cái trí nhớ đã mòn rỉ của mình. Lão buộc phải ra sân vì bấy giờ Phương Dung đang cất một tràng cười ngạo mạn.

Ánh mắt Thành Nhân chợt chạm phải cái nhìn sắc sảo của lão Quách Nhị. Chàng ngầm vận nội lực và lưu ý đề phòng lão rồi mới chậm rãi bước ra hành lang.

Bấy giờ giữa khoảng đất trống, hai đối thủ đang chuẩn bị các thế đầu tiên của cuộc tỉ thí. Phương Dung xoạc chân tả lui ra sau sửa bộ, hai bàn tay co lại ngầm vận nội lực. Nàng đưa tay hữu chắn ngang bụng trong lúc tay tả chênh chếch phía trước, khuôn mặt ngọc nhìn nghiêng, ánh mắt tập trung chú ý vào từng động tác của đối thủ.

Cùng lúc ấy lão Quách Đại lại có vẻ điềm nhiên tự tại, lão xếp các ngón tay gân guốc, duy chỉ có hai ngón cái là co lại thôi, thoạt nhìn chẳng khác nào đôi đoản đao thò ra khỏi đôi tay áo rộng. Lão bắt đầu thi triển các đường quyền cước thuộc sở trường của môn phái Võ Đang.

Hai đối thủ tựa như hai con mèo rình chuột!

Chợt nghe Phương Dung thét lên một tiếng, trở các thủ pháp, bộ pháp tấn công địch thủ. Lão Quách Đại chẳng dám chậm trễ, ngay lập tức tấn thối đỡ gạt những đường quyền ngọn cước như vũ bão của nàng, hai bên đấu vùi với nhau ước chừng hai chục hiệp bất phân thắng phụ. Lão Quách Nhị giả vờ trầm trồ khen ngợi bào muội của Thành Nhân, thỉnh linh lão đưa tay vỗ nhẹ vai chàng ra chiều thân thiện. Kỳ thực chính là một đòn điểm huyết lợi hại. Nghe gió, Thành Nhân vội bế ngay huyết đạo của mình. Thành ra, cái vỗ vai vừa rồi không có tác dụng gì cả. Lão Quách Nhị định vỗ tiếp cái nữa liền bị chàng gạt phắt cánh tay, đồng thời tay hữu phạt chéo xuống một nhát nhằm ngay huyết Chương Môn kẻ địch. Lão gồng cánh tay tả đỡ lên. Không thèm tuyên chiến nửa lời, Thành Nhân bắt đầu thi triển luôn các chiêu Mai Hoa quyền cước căn bản của môn phái Mã Yên Sơn. Lão Quách Nhị cũng nhanh nhẹn đón đỡ bằng những chiêu thức sở đắc của lão.

Thế là hai cuộc giao đấu xảy ra trên sân gạch vô cùng ngoạn mục. Bọn lâu la thuộc hạ sơn trại kéo đến vây quanh chứng kiến cuộc tử thí hiểm có này.

Thành Nhân đang mải mê trở hết các môn quyền cước. Bất chợt, từ phía sau lưng chàng một ngọn giáo xẹt tới thật mãnh liệt cùng với tiếng thét xé tai:

– Tiểu tử! Người phải chết?